

ЛЕНИВЕЦЪТЪ

Единъ човѣкъ работилъ, трудилъ се, но все не можелъ да спечели, колкото самъ желаялъ, Не обе-днѣвалъ, но и не разбогатѣвалъ. Най-после му до-тегнало да чака и решилъ да отиде да пита дѣдо Го-спода все така ли ще бжде съ него чакъ до гроба.

Тръгналъ, вървѣлъ-вървѣлъ и стигналъ на срѣдъ пѣтя до единъ голѣмъ огънь. При огъня седѣлъ човѣкъ, който билъ съвсемъ голъ. Ималъ само една тояга въ ржцетѣ си, а на главата — вехтъ, коженъ калпакъ.

Той билъ наклалъ голѣмия огънь и се грѣялъ тамъ.

— Добъръ день! — рекълъ му пѣтникътъ.

— Далъ ти Богъ добро! — отвърналъ голиятъ — кжде така си тръгналъ, байо?

— Тѣй и тѣй — разказалъ му пѣтникътъ — оти-вамъ при Господа да го питамъ, до кога ще бжда все така.

— Ехъ, братко, рекълъ голиятъ — моля ти се когато намѣришъ дѣда Господа, попитай го и за мене, до кога и азъ ще съмъ все така голъ.

— Добре — обещалъ му пѣтникътъ и отминалъ.

Вървѣлъ пакъ, що вървѣлъ, стигналъ до Бога. Падналъ човѣкътъ на колене и помолилъ да му каже Господъ — до кога ще бжде все така — нито беденъ, нито богатъ.

Вдигналъ го Господъ правъ и кротко му казалъ: — „Върни се на земята и да не се мѣсишъ въ Божиитѣ